

Jag liknar mig vid duvan

från Värmland

Jag liknar mej vid du - van som flyger ut - i sko - gen Den
fly - ger ut - i sko - gen med en bedrö - vad sång Den
flyger ut - i sko - gen och upp - sö - ker tor - ra kvis - tar För
henne gö - res ti - den be - svärlig, svår och lång Den
gnis - tan som brann, så hastigt den för - svann, likt
stjärnan den sig släpp - te som ald - rig fäs - te fann

Utskrivet av Stefan Lindén 101018

Jag liknar mej vid duvan som flyger uti skogen
Den flyger uti skogen med en bedrövad sång
Den flyger uti skogen och uppsöker torra kvistar
För henne göres tiden besvärlig, svår och lång
Den gnistan som brann, så hastigt den försvann,
likt stjärnan den sig släppte som aldrig fäste fann

Om blott jag hade penningar och vore som de andre,
då skulle jag mej svinga dit solen går om kväll
Men jag är en fattig yngling/flicka å jag tjänar hos de andre
Det är knappt jag har så pass som jag kan klä mig med
Så därför får jag gå, ogift i många år,
tills att den vännen kommer som jag tror att jag kan få